
Kronika

Przegląd Historyczny 49/2, 428-435

1958

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych, tworzonej przez Muzeum Historii Polski w Warszawie w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został opracowany do udostępnienia w Internecie dzięki wsparciu Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego w ramach dofinansowania działalności upowszechniającej naukę.

jej zawodności („nawet fałszywa liczba daje pojęcie“), po archeologię której wkład w historię miast słowiańskich budzi wedle jego opinii powszechną zazdrość. Zakończył własną syntezę genezy miast średniowiecznych, gdzie przeważały w jego ujęciu ostatecznie elementy dalekosiężnej wymiany towarowej i pieniężnej nad sprawą zaplecza lokalnego, choć uznał wysuwane w tym zakresie sugestie niektórych referentów za godne uwagi badaczy.

Nowy tom sprawozdań z konferencji w Spoleto niewątpliwie wzbogaci bibliotekę mediewistyczną, a razem ze znajdującymi się w druku protokołami obrad nad miastami polskimi w Paryżu w 1957 r. oraz opublikowaną już księgą dyskusji historyków głównie niemieckich nad genezą miast europejskich pod redakcją Theodora Mayera (1958) utworzy punkt wyjścia dla dalszych badań.

A. G.

W lecie 1956 *Institute of Historical Research* powołał specjalny podkomitet angielsko-amerykański do spraw mikrofilmów. Zbiera on szczegółowe informacje o mikrofilmach rękopisów angielskich i obcych znajdujących się w archiwach, bibliotekach, muzeach itd. Pojedyncze mikrofilmy znajdujące się w rękach prywatnych oraz fotokopie i inne rodzaje reprodukcji rękopisów na razie nie są brane pod uwagę. Pracami kieruje prof. J. G. Edwards.

Dzięki dotacji Fundacji Rockefellera *Institute of Historical Research* przystąpił do sporządzenia kopii, wypisów i indeksów do dzienników, pamiętników, listów i innych źródeł opisowych dotyczących obrad parlamentu angielskiego w latach 1754—84. M. in. skopiowano dzienniki parlamentarne Henry Cavendisha (1772—4), Matthew Brickdale (1770—4), James Harrisa (1781—86). Materiały te umożliwią dokładniejsze zbadanie wypadków politycznych i opinii publicznej w Anglii w okresie wojny o niepodległość St. Zjednoczonych.

*

The British Association for American Studies przystępuje do opracowania (w ciągu najbliższych dwu lat) wykazu źródeł drukowanych i rękopiśmiennych do historii St. Zjednoczonych i stosunków angielsko-amerykańskich — znajdujących się w zbiorach brytyjskich. W formie dodatków do katalogu dołączone będą wykazy bibliograficzne dotyczące niektórych specjalnych zagadnień. Katalog — wykorzystując istniejące już drukowane informacje o tego typu zbiorach — ma objąć wiele źródeł dotychczas nigdzie nie opisywanych i nie wykorzystanych, jak np. korespondencja rodzinna i handlowa, prasa lokalna zawierająca liczne artykuły o emigracji do St. Zjednoczonych itp. Zebrano już lub wykonano kopie wielu listów od emigrantów; kolekcja ta złożona została w Brytyjskiej Bibliotece Nauk Politycznych i Ekonomicznych. Praca nad katalogiem obejmującym archiwa lokalne i prywatne winna przyczynić się do udostępnienia tych źródeł ogółowi historyków. Materiały dotyczące historii Ameryki znajdujące się w *British Museum, Public Record Office* i innych archiwach państwowych zostały już dawniej skatalogowane przez Andrewsa, Dawenporta, Paulkina i Paxona, a obecnie — w miarę możliwości — zostaną uzupełnione. Pracą nad katalogiem kierują H. L. Beales i B. R. Crick.

Rada Naukowa Głównego Zarządu Archiwów ZSRR postanowiła, że w roku 1958 wydanych zostanie około 110 zbiorów dokumentów z historii narodów Związku Radzieckiego. W tej liczbie znajdują się następujące zbiory: „Stosunki rosyjsko-indyj-

skie w XVII wieku“, „Ruch chłopski w Rosji w XIX wieku“, „Prawda ruska« Pestla“ oraz „O praworządności socjalistycznej“ (z wieloma niewydanymi dotychczas dokumentami lenińskimi).

*

Athlone Press wydaje *Guide to the Historical Publications of the Societies of England and Wales, 1901—33*; jest to adaptacja pracy przygotowywanej od wielu lat. Ponadto ma ukazać się wykaz prac dotyczących historii Anglii (1901—33) przygotowywany przez *Royal Historical Society*. Te dwie bibliografie obejmą wszystkie druki dotyczące historii Anglii, które ukazały się w latach 1901—33.

•

Od 3 do 5 września 1957 obradował w Paryżu drugi zjazd *The European Association for American Studies*. W zjeździe wzięli udział także przedstawiciele nauki amerykańskiej.

4—8 września 1957 odbywał się w Rzymie III Międzynarodowy Kongres Epigrafiki Greckiej i Łacińskiej. Przewodnictwo objął V. Arangio-Ruiz. Kongres poświęcony był tym razem drobnym zagadnieniom monograficznym, przedstawianym w formie komunikatów i zwięzłych sprawozdań o poszczególnych znaleziskach i problemach badawczych. Główny nacisk położono na epigrafikę łacińską, reprezentowaną — poza Włochami (A. Degrassi i inni) — przede wszystkim przez Hiszpanię (A. d'Ors), Jugosławię, inne kraje bałkańskie i Północną Afrykę (G. Picard). Epigrafikę grecką reprezentowali w pierwszym rzędzie A. Raubitsch i W. Peck. Inne wypowiedzi dotyczyły zagadnień paleografii, datowania, prozopografii, wychodząc od pojedynczych tekstów. Epigrafikę chrześcijańską reprezentowała M. Guarducci (greckie napisy z nekropoli watykańskiej). Poruszano także — choć marginesowo — sprawy wydawnicze (G. Klaffenbach o *Inscriptiones Graecae*, J. Keil o *Tituli Asiae Minoris*). Następny kongres odbędzie się w r. 1962 we Wiedniu.

•

26 czerwca 1957 powstało Czechosłowackie Towarzystwo Historyczne (*Československa Historická Společnost — ČSHS*). Jeszcze w listopadzie 1955 r. powstała z inicjatywy kierownictwa *Historického Ústavu ČSAV* rada przygotowawcza, która nawiązała kontakt z egzystującymi dotąd towarzystwami historycznymi, a więc b. Czechosłowackim Towarzystwem Historycznym, Historycznym Klubem i b. Słowackim Towarzystwem Historycznym, prowadziła prace wstępne celem organizowania ČSHS oraz zajmowania się przygotowaniem do XI międzynarodowego zjazdu historyków w Sztokholmie. Przewodniczącym wybranej obecnie Centralnej Rady ČSHS został V. Husa. Zebrani przedyskutowali również cele i zadania ČSHS oraz konkretny program działalności na najbliższy okres.

W lipcu 1957 r. odbyła się w Pradze konferencja naukowa poświęcona aktualnym problemom militaryzacji NRF. W konferencji, zainicjowanej przez czasopismo radzieckie „Międzynarodnaja Żizn“, wzięli udział historycy czescy oraz przedstawiciele czasopism „Mezinarodna Politika“ (CSR), „Sprawy Międzynarodowe“ (PRL) i czasopisma „Deutsche Aussenpolitik“ (NRD). Na czele delegacji radzieckiej stał znany

historyk W. J. Jeruzalimski. W skład delegacji polskiej wchodził red. red. A. Kowalski, M. Tomala i J. Męclewski.

19—23 listopada 1957 r. odbyła się w Pradze międzynarodowa konferencja instytutów i komisji historii partii komunistycznych i robotniczych. W konferencji wzięli udział specjaliści z 13 państw. Podczas pięciodniowych obrad wygłoszono referaty na temat wpływu Rewolucji Październikowej na rozwój ruchu robotniczego na całym świecie. Dyskutanci podkreślali również ogromne znaczenie XX Zjazdu KPZR, VIII zjazdu KP Chin, a także zjazdów i konferencji innych partii komunistycznych w historii rewolucyjnej walki klasy robotniczej. Uczestnicy konferencji omówili także zagadnienie rozszerzenia współpracy naukowej między poszczególnymi instytutami historii partii. Instytut Historii Węgierskiej Socjalistycznej Partii Robotniczej został przez konferencję zobowiązany do przeprowadzenia ostatecznej redakcji zbioru dokumentów na temat wpływu Rewolucji Październikowej na kraje Europy środkowej.

70 rocznicę urodzin obchodził 15 listopada 1957 r. profesor historii i literatury klasycznej na szwedzkim uniwersytecie w Abo (Finlandia) dr Johannes Sundwall.

Comité français des Sciences historiques oraz *British National Committee* zorganizowały w lipcu 1957 w Caen kolejną konferencję historyków francuskich i angielskich. 12 wygłoszonych referatów omawiało stosunki między Anglią a Francją w IX—XIII oraz w XVIII—XIX w.

Jednym z najaktywniejszych francuskich towarzystw historycznych jest Towarzystwo Historii Nowożytnej (*Société d'Histoire Moderne*). Założone 6 lipca 1901 przez Alberta Mathiez i Piotra Muret, skupiając zarówno badaczy, jak i szerokie kręgi miłośników historii — zwłaszcza profesorów historii w liceach — Towarzystwo prowadzi poważną działalność wydawniczą (zob. bilans półwiecza jego istnienia w „*Études d'Histoire Moderne et Contemporaine*“ t. IV, 1961). Przewodniczącymi honorowymi są Georges Lefebvre i Georges Bourgin, a po Roger Portalu, historyku Rosji XVIII-wiecznej, który był przewodniczącym Towarzystwa w 1907 r., w roku bieżącym przejął prezesurę Louis Chevalier, znakomity demograf i historyk XIX wieku. Sekretarzem generalnym od wielu lat jest Lucien Genet, historyk XIX wieku.

W okresie powojennym Towarzystwo wydawało początkowo rocznik „*Études d'Histoire Moderne et Contemporaine*“ (1947—1952, ed Hatier), a od stycznia 1954, korzystając z pomocy *Centre National de la Recherche Scientifique*, wydaje kwartalnik „*Revue d'Histoire Moderne et Contemporaine*“ pod redakcją Ch. H. Pouthasa. Czasopismo zawiera rozprawy i materiały źródłowe poświęcone historii nowożytnej (od XVII w. poczynając) i najnowszej oraz — dość szczupły — dział recenzji. Ponadto Towarzystwo wydaje regularnie „*Bulletin de la Société d'Histoire Moderne*“ (pod redakcją Pierre Jeannina) przedstawiający sprawozdania z posiedzeń Towarzystwa, odbywających się co miesiąc od października do lipca w Sorbonie. Na posiedzeniach tych przedstawiane są referaty i komunikaty, niejednokrotnie o dużym znaczeniu naukowym. Kilka z nich zainteresuje szczególnie czytelnika polskiego. 5 maja 1957 Ambroise Jobert, profesor Uniwersytetu w Grenoble, znany badacz historii Polski XVIII w., przedstawił zarys przygotowywanej do druku pracy o roli Polski w kryzysie chrześcijaństwa XVI—XVII w. (*Une République, deux Églises*) przeznaczony dla szerszych kręgów czytelniczych. Dyskusja, w której wziął udział także prof. J. Dutkiewicz bawiący wówczas w Paryżu, podkreśliła zainteresowanie współ-

czesnego czytelnika dla problematyki historii krajów słowiańskich i ich związków z Zachodem. Z tegorocznych referatów wspomnieć warto zwłaszcza referat Pierre Jeannina o działalności handlowej Królewca w końcu XVI w. na podstawie zachowanych w *Ordensarchiv* rejestrów cła palowego.

Ostatnio Towarzystwo wydało „Actes du Colloque sur la Renaissance“ (marzec 1956).

„Revue Historique du Droit“ przynosi w zesz. 4 tomu XXXV przegląd krytyczny polskich prac z zakresu historii prawa za rok 1955 oraz nekrolog prof. Zygmunta Wojciechowskiego pióra prof. M. Szczanieckiego, ponadto kilka recenzji z polskich monografii historyczno-prawnych.

70-lecie urodzin obchodził 20 marca w Lipsku prof. filologii klasycznej tamtejszego uniwersytetu dr Franz Gornseiff.

Dr Ulrich Kahrstedt, prof. historii starożytnej na uniwersytecie w Getyndze obchodził 27 kwietnia 70-lecie urodzin.

Bawarska Akademia Nauk (*Die Bayerische Akademie der Wissenschaften*) rozpisała konkurs na pracę pt. „Rzemiosło miejskie i wiejskie w Górnych Niemczech od połowy XV wieku do wojny trzydziestoletniej“. Praca tak pomyślana ma stanowić cenny przyczynek do poznania sytuacji ekonomicznej Niemiec przed wybuchem wojny trzydziestoletniej. Termin zgłaszania prac upływa z dniem 1 sierpnia 1959. Główna nagroda wynosi 8000 marek.

24 lutego 1957 r. zmarł w wieku 71 lat Ernst Hohl, profesor historii starożytnej na uniwersytecie im. Humboldta w Berlinie. Zmarły był autorem licznych prac poświęconych dziejom cesarstwa rzymskiego.

W Niemczech Zachodnich zapowiedziano wydanie w najbliższym czasie dalszych prac z serii „Wielcy Europejczycy“ (*Grosse Europäer*): „Erasmus“ przez J. Lindbooma, „Dante“ przez H. Friedricha, „Kierkegaard“ przez S. Holma, „Goethe und Europa“ przez A. Fuchsa, „Hugo Grotius“ przez H. Wehberga, „Stresemann, Mensch — Staatsmann — Europäer“ przez M. Göhringa, „Jakob Burckhardt als politischer Denker“ przez V. Gitermanna, „Montesquieu, Historismus und moderner Verfassungsstaat“ przez M. Göhringa, „Cavour, Ein europäischer Staatsmann“ przez F. Valesecchi.

12 do 15 czerwca 1957 r. obradował w Ottawie kolejny zjazd Kanadyjskiego Towarzystwa Historycznego (*The Canadian Historical Association*). Obrady prowadzono w sekcjach: archiwalnej, historii europejskiej, historii Kanady i historii regionalnej. Na zjeździe wybrano nowe władze Towarzystwa z prezesem W. Kaye Lambem na czele.

26—28 września 1957 miała miejsce zwyczajna sesja naukowa Rumuńskiej Akademii Nauk. Na obradach plenarnych i sekcyjnych dużo miejsca poświęcono naukom historycznym. Wśród 24 wygłoszonych komunikatów naukowych znalazły się sprawozdania z wykopalisk prowadzonych na terenie Rumunii oraz informacje o wynikach badań nad historią Rumunii aż do czasów najnowszych. A. Otetea mówił o periodyzacji historii Rumunii. K. Horedt mówił o kolonizacji Dacji rzymskiej. Barbu T. Cămpina omawiał genezę własności feudalnej na terenie Rumunii,

zaś St. Sțefănescu jej ewolucję do w. XVII. S. Goldenberg referował fragment swej monografii pt. „Cluj w XVI w.“ dotyczący historii handlu tego miasta. St. Pascu mówił o rewolucji 1848 r., zaś komunikaty N. Fotino i E. Campus dotyczyły polityki zagranicznej Rumunii na konferencji pokojowej w Paryżu (1919—20) oraz faszycyzacji kraju w okresie agresji włoskiej w Abisynii (1935—36). Pracownicy Instytutu Historii Partii mówili o problemie rewolucji w nielegalnej literaturze partyjnej przed V zjazdem KPR (N. Petrovici) oraz o taktyce partii w walce o konsolidację ustroju demokracji ludowej (V. A. Varga).

Nagrodę „Nicolae Balcescu“ za najlepszą pracę historyczną otrzymał Barbu T. Cămpina za książkę „Społeczne podstawy władzy Stefana Wielkiego“.

W październiku 1957 r. obradował w Columbia, Ohio, doroczny zjazd Amerykańskiego Stowarzyszenia Archiwistów (*The Society of American Archivists*). Zjazd dokonał wyboru nowych władz z prezesem Williamem D. Overmanem na czele.

W r. 1957 zmarł w Nowym Jorku dr J. Szacki, historyk Żydów w Polsce. Ur. w 1893 r. studiował na Uniwersytecie Warszawskim pod kierunkiem S. Askenazego i M. Handelsmana. Po latach wojny spędzonych w Legionach Szacki pracował w redakcji polsko-żydowskiej gazety „Nasz Kurier“ (1920—23). Po wyemigracji do USA rozwinął szerszą działalność literacką, społeczną i naukową, głównie w zakresie Żydów. Gromadził książki i materiały dla Biblioteki i Archiwum Żydowskiego Instytutu Naukowego „Iwo“ w Wilnie.

Gdy w r. 1939 po wybuchu wojny zbiory Instytutu zostały przewiezione do Nowego Jorku, Szacki został kierownikiem jego działu historycznego i współredaktorem wydawnictw „Iwo“. Bibliografia prac własnych Szackiego obejmuje do r. 1939 580 pozycji. W ciągu następnych 17 lat życia działalność pisarska jego nie osłabła. Najważniejsze jego prace to „Żydowska polityka oświatowa od 1806 r. do 1866 r.“, „Historia Żydów w Polsce 1772—1914“ i 3 tomy wielkiego dzieła „Historia Żydów w Warszawie“, wydane w latach 1947—1953. Dwa dalsze tomy zostały przygotowane do druku już pośmiertnie. „Historia Żydów w Warszawie“ jest największą pracą historyczną, jaką wydano o tym mieście. Przynosi ona ważny materiał dla całości dziejów stolicy, zwłaszcza wobec zniszczenia wielu archiwaliów.

Żydowski Instytut Naukowy, mający obecnie swą siedzibę w Nowym Jorku, posiada dzięki Szackiemu największy zbiór materiałów do dziejów Żydów w Polsce. Część materiałów do tych zagadnień znajduje się ponadto w Argentynie i Bibliotece Uniwersyteckiej w Jerozolimie.

W r. ub. powstało w Szwajcarii nowe czasopismo — „Antike Kunst“, wydawane co pół roku przez *Vereinigung der Freunde antiker Kunst* (Urs Graf Verlag. Olten/Schweiz). Artykuły zamieszczane będą w językach niemieckim, francuskim i włoskim.

Na łamach „(Svensk) Historisk Tidskrift“ (zesz. 4/1957) redaktor, T[orvald] T[orvaldson] H[öjer] omawia uniwersyteckie podręczniki historii, używane w Szwecji. Główną uwagę zwraca na braki w zakresie historii powszechnej średniowiecza, omawiając zwłaszcza dwie nowsze pozycje, tj. Sidney Paintera (John Hopkins Univ.) „A History of the Middle Ages 284—1500“ i Frederick B. Artza „The Mind of the Middle Ages A. D. 200—1500. An Historical Survey“ (obie New York 1953). Höjer zwraca uwagę, zwłaszcza w odniesieniu do pracy Paintera, że podręczniki te zawierają znikomą ilość wiadomości o dziejach Europy Wschodniej (tzn. na wschód od

Łaby). Z zestawienia podręczników wykorzystywanych przez studentów wynika, że poza przestarzałymi już kompendiami szwedzkimi są to wyłącznie prace w języku angielskim.

W tymże zeszycie „Historisk Tidskrift” znajdujemy ciekawy i wartościowy przegląd nowszych opracowań i wydawnictw źródłowych dotyczących dziejów Hiszpanii i Ameryki Łacińskiej, pióra Svena Kjöllnerströma.

Od roku 1921 co pięć lat odbywają się Angielsko-Amerykańskie konferencje Historyków. W dniach 8—13 lipca 1957 odbyła się w Londynie szósta tego rodzaju konferencja. Wzięło w niej udział 758 przedstawicieli 146 instytucji z USA i Zjednoczonego Królestwa. Na 23 zebraniach sekcyjnych wygłoszono wiele referatów i komunikatów dotyczących historii średniowiecznej i nowożytnej Anglii, krajów europejskich, Azji, Afryki i Ameryki. Na posiedzeniach planarnych A. L. Goodhart wygłosił referat pt. „The Bond of the Common Law”, A. D. Mormigliano „Herodotus and the Formation of Modern Historiography” i I. P. Boyd „The Role of the Editor of Historical Documents in America”. W związku z konferencją zorganizowano wystawę książek oraz opracowano (J. C. Lancaster) bibliografię prac historycznych wydanych w Anglii w latach 1946—1956.

Na uniwersytecie w Nottingham w 1956 r. K. S. Pasieka przedstawił dysertację pt. „Brytyjska opinia publiczna a powstanie polskie 1863 r.” (Promotorami byli L. Lewitter i W. R. Fryer.

6 października 1957 odbył się w Piacenzy Zjazd Historyczny poświęcony Lorenzo Valli z okazji pięćsetlecia jego śmierci. Referaty wygłosili prof. Berti (o poglądach Valli), dr Manfredi (o jego krytyce średniowiecznej wiedzy prawniczej), Prof. Rocca (o rodzinie Vallich). Omówiono też sprawę wydania dzieł Valli, a zwłaszcza jego „Dialektyki”.

19—23 października 1957 odbył się w Salerno XXXVI Congresso di Storia del Risorgimento. Dyskutowano nad dwoma referatami: Nino Cortese — „Carlo Pisacane e la spedizione di Sapri” oraz Ruggero Moscati — „La crisi finale del Regno delle Due Sicilie”.

W nrze 4 r. XLIV (październik-grudzień 1957) „Rassegna Storica del Risorgimento” zamieszczone zostały materiały XXXIV kongresu (1955) poświęconego okręgowi Wenecji.

20—23 maja b. r. odbywał się w Solmonie (staroż. Sulmo) kongres poświęcony Owidiuszowi.

20—25 maja 1957 odbyła się w Moskwie sesja naukowa katedry filologii klasycznej z udziałem zainteresowanych specjalistów, poświęcona roli nauk o kulturze klasycznej w systemie dydaktycznym radzieckiego szkolnictwa wyższego. Zebrani postulowali rozszerzenie zasięgu nauczania języka łacińskiego.

W dniach 17 i 18 grudnia 1957 Oddział Nauk Historycznych Akademii Nauk ZSRR zorganizował „naradę koordynacyjną, poświęconą omówieniu prac badawczych w najnowszej historii ZSRR, przygotowanych z okazji 40-lecia Re-

wolucji Październikowej". Choć na naradzie nie byli obecni przedstawiciele wszystkich instytutów naukowych Związku Radzieckiego, znaczenie jej jest duże ze względu na utworzenie Rady Naukowej, która ma kierować badaniami nad historią okresu radzieckiego.

6 i 10 lutego 1958 w Moskwie odbyły się dwie różne sesje naukowe połączonych instytutów naukowych i organizacji społecznych, poświęcone 80-letniemu Prezydenta Czechosłowackiej Akademii Nauk Zdenka Nejedlego. Referaty wygłoszone na tych sesjach stanowią znaczny przyczynek do historii rosyjskich koneksji znakomitego Jubilata.

Udział radzieckich historyków w X Międzynarodowym Kongresie Historyków w Rzymie w 1955 odezwał się echem w polemice nad zjednoczeniem Włoch w XIX wieku. Artykuł S. Cameraniego „Risorgimento italiano e storiografia russa” w „Il Risorgimento” t. VIII, 1956, z. 2, s. 115—119, będący krytyką referatu zjazdowego historyka radzieckiego K. F. Maziano, doczekał się odpowiedzi ze strony radzieckiej: W. Wilin „Po powodu wystupienija S. Kamerani”, „Woprosy Istorii” 1958, nr 2, s. 206—211. Choć polemika ta jest prowadzona w tonie bardzo ostrym, nie jest ona pozbawiona wartości informacyjno-bibliograficznych.

W czerwcu ub. r. opuścił prasę pierwszy (za kwiecień—maj) numer radzieckiego czasopisma „Historia ZSRR”. Jest to dwumiesięcznik wydawany w Moskwie przez Instytut Historii Akademii Nauk ZSRR i redagowany przez młodego historyka M. P. Kimę. Problematyka jego obejmuje wszystkie zagadnienia historii narodów Związku Radzieckiego; dopuszczalna jest duża objętość prac. Poza działami artykułów, sprawozdań i recenzji wprowadzono specjalistyczny dział „Nauki pomocnicze historii”. Według artykułu wstępnego zadaniem nowego pisma jest podnoszenie poziomu radzieckich badań historycznych.

W sierpniu 1957 roku Instytut Orientalistyczny Akademii Nauk ZSRR rozpoczął wydawać miesięcznik „Sowremiennyj Wostok”. Jest to pismo popularno-naukowe, poświęcone współczesnym społecznym, politycznym i ekonomicznym zagadnieniom krajów Wschodu.

Prezydium Akademii Nauk ZSRR postanowiło od początku 1958 r. wydawać nowe kwartalne pismo naukowe „Sowietskaja Sinologija”, jako organ Instytutu Sinologii Akademii Nauk.

26 września ub. r. na zebraniu Oddziału Historycznego Akademii Nauk ZSRR uzyskały realny kształt dawne projekty wydania 10-tomowej „Encyklopedii Historycznej”. Wydawcą będzie „Wielka Encyklopedia Radziecka”. „Encyklopedia Historyczna” obejmować ma około 17 000 haseł, 2 500 ilustracji i portretów oraz 550 map. Ambicje twórców idą w trzech kierunkach: 1) zaopatrzyć hasła w wyczerpujące bibliografie, 2) opracować artykuły o mało znanych faktach i postaciach historycznych (np. książęta udzielni w Starej Rusi), 3) rozszerzyć wiadomości na tematy słabo opracowane. Termin wydania tego ambitnego dzieła jest jeszcze niezany.

W ubiegłym roku Akademia ZSRR rozpoczęła wydawać 12-tomowe „Dzieła zebra-
ne” zmarłego kilka lat temu akademika Eugeniusza Tarlego. Wydenie to nie pretenduje do miana akademickiego, nie obejmuje nawet wszystkich obecnie dostępnych

prac wielkiego historyka, ma jednak olbrzymie znaczenie ze względu na wznowienie niektórych mało dostępnych dzieł tego autora. Każdy tom będzie zawierał od 40-tu do 50-ciu arkuszy drukarskich. W Polsce znajdują się w sprzedaży trzy pierwsze tomy.

*

9 listopada 1957 zmarł w Atenach w wieku 78 lat prof. A. J. B. W a c e, wybitny znawca m. i. wczesnej historii Grecji i kultury egejskiej. Po ustąpieniu w 1944 r. ze stanowiska prof. archeologii klasycznej w Cambridge otrzymał katedrę w Aleksandrii.

25 października 1957 zmarł Hugh Macilvain L a s t profesor historii starożytnej na Uniwersytecie w Oxfordzie, wybitny specjalista w zakresie historii Rzymu.

2 stycznia 1958 zmarł w wieku 78 lat profesor David Moore R o b i n s o n. Wykładał on grecką archeologię i epigrafikę na John Hopkins University, Baltimore (USA).

Tegoż dnia zmarł w Londynie w wieku 77 lat Max C a r y, prof. historii starożytnej na Uniwersytecie Londyńskim.

2 lutego zmarł, w wieku lat 74 prof. językoznawstwa indoeuropejskiego i filologii klasycznej na pniwersytecie w Bernie dr Albert D e b r u n n e r.

Errata do numeru 1/1958

strona 28, wiersz 2 od dołu: zamiast *Kurfirsten* powinno być *Kurfürsten*,
strona 27, wiersz 21 od góry: zamiast *satane* powinno być *satanas*.